

פרוטוקול מס' 298

מישיבת ועדת החקירה, הדין והשפט
פיוס ב', ג' באדר א' תשל"ג - 5.2.73, שעה 9.00

נכחד:

חברי הוועדה:

- י. גולדשמידט - היו"ר
- ש.ז. אברמוב
- ס. אביזוהר
- א. אנקוריון
- י. ארידור
- ר. ארזי
- ס. ביבי
- ס. בן-פורת
- י. הררי
- י. יעקבי
- א. עופר
- ש. פרידמן
- ח. צדוק
- י. קורן
- י.ה. קלינגהופר

פוזמנים:

- א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי לממשלה
- ס. ארן - משרד המשפטים
- נ. רקובר - משרד המשפטים, היועץ למשפט העברי

פזכירת הוועדה: ר. פלחי

רשמה: ח. ביתן

סדר היום:

- (א) חוק הטיפול באבידות (נוסח לבן שחזר
מוועדת המשנה, סעיפים 8-10);
- (ב) חוק יסודג הכנסת (תיקון) - של חברי-הכנסת:
ס. ביבי, ס. בן-פורת, ס. ברעם, צ. גרשוני,
א. עופר, ח. צדוק, י.ש. שפירא.
- (ג) חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות
וכהונתו).

היו"ר י. גולדשמידט:

אני פותח את הישיבה.

(א) חוק האבידות, תשל"ג 1973

סעיף 8

ס. ביבי:

סעיף זה דן בחפצים שנפלו מידינו של עובר אורח, לפשל, כאשר עבר ברחוב ונפל ופת. אם אותו אדם הוא ערירי ומישהו פוצא את החפץ שנפל מידינו ופוסר אותו לפי שהוא פוסר אותו, רואים את החפץ בכחינת אבידה.

ס. ארן:

אני מפנה את תשומת לבכם לסעיף 11(3).

י. ארידור:

איני מבין למה דרוש בכלל סעיף זה. כאן מייחסים את המיטלטלין לאדם שעקבותיו נעלמו, כלומר, זה אדם שאין בידי המוצא להשיב לו את האבידה לפי האמור בסעיף 2. אדעת, אין צורך לכתוב "הוראות מוצא" כי הוראות אלה יחולו סמילא לפי ההגדרה של סעיף 2.

אשר למלים "ואין לפיטלטלין אפוטרופוס", איני מכיר כלל את המושג המשפטי "אפוטרופוס לפיטלטלין". ידוע לי שיש אפוטרופוס על בני אדם, אבל לא על פיטלטלין. גם המלים "או אדם אחר הממונה עליהם" מכניסות מושג חדש. בסעיף 1, סעיף ההגדרות, דיברנו על בעל אבידה, "לרבות מי שזכאי להחזיק בה", ואילו את המיטלטלין מייחסים אנו כאן למושג "ממונה".

אני חוזר לנקודה הראשונה שעמדתי עליה. הנכס בו מדובר בסעיף 8 הוא אבידה שהמוצא לא ידע מי בעליה, או שלא היה בידינו להשיבה לו, כאמור בסעיף 2. כלומר, פיטלטלין אלה הם רכוש סופקד. איני רואה מה ההבדל בין דין פיטלטלין כאלה לבין דין כל מיטלטלין אחרים, וודאי שאיני חושב שצריך להסמיך את שר המשטרה להתקין תקנות מיוחדות לגבי נכסים מסוג זה שהם חלק מהנכסים הכלליים.

ס. ביבי:

מנין לו לאדם לדעת שיש או אין יורש לבעל החפץ?

י. ארידור:

הוא צריך לנקוט את הפעולות הרגילות האמורות בסעיפים 2-3, ואם מתברר לו שיש יורשים לבעל הנכס, עלין לנהוג בהתאם לאמור בסעיף 2(א). אם קיים המוצא את הוראות סעיף 2 ולא נתגלה בעל האבידה תוך ששה חודשים, כאמור בסעיף 4(א) - כלומר, יש תקופה של ששה חודשים לחיפוש היורשים - עוברת האבידה לרשותו. איני רואה שום סיבה שדינה של אבידה כזאת יהיה שונה מדין כל אבידה אחרת.

בכל אופן כל סעיף 8 טעון עיבוד מסויים, כי "אדם שעקבותיו נעלמו, או שנפטר ויורשיו אינם ידועים" הוא אדם שאי-אפשר להשיב לו את האבידה. ברור שבסעיף 8 מדובר על אבידה, כי לפי ההגדרה בסעיף 1 אבידה היא בין השאר פיטלטלין שכביבות הענין יש להניח שיצאו משליטת בעליהם. לכן נראה לי שהאמור בסעיף 8 הוא קלקול מה שכתוב כבר בסעיפים אחרים, וזה פיותר.

י. בן-ארי:

הענין הרבה יותר פורכב מכפי שתיאר אותו חבר-הכנסת ביבי. אין הסעיף נוגע דווקא לאדם ערירי שנפטר ברחוב והשמיט חפץ כלשהו מידינו. מדובר בעיקר על אדם ערירי שגר בדירה משלו ושנפטר והשאיר מספר פיטלטלין בחדר, לרוב לא בעלי ערך רב. לפי ההגיון צריך היה הטיפול להיות בידי האפוטרופוס הכללי, כל עוד אין אדם הפכריו שהוא היורש. שאולם לפי פקודת האפוטרופוס הכללי יש לאפוטרופוס רשות לא לקבל לידינו את הטיפול בכל נכס, ובדרך-כלל הוא מקבל לידינו את הטיפול בנכסים בעלי ערך. אם כן, לפעשה המשטרה היא המטפלת במשך כל השנים בנכסים מסוג זה, אך קשה ללבוש בגלל המסובכות לפעילותה זו - דווקא הסיבה שבגללה בסעיף 8 - כי הנכס נחשב אצלנו לאבידה. במקרה הזה נבעזם לא הנכס אבד, אלא בעליו עצמו אבד, אלא שהנכס ישנו והאפוטרופוס הכללי אינו מטפל בו, ולכן צריכה המשטרה להתערב,

י. בן-ארי:

שהרי לפי פקודת המשטרה אחת מחובותיה הכלליות היא לשמור על רכוש. לפעמים מדובר בחדר שכור, ובעל הבית טוען, בצדק, שהוא רוצה לקבל לידינו בחזרה אותו חדר, ונשאלת השאלה מה יהיה על החפצים הפונחים בו. בליט ברירה הקפנו מוסד שלם לטיפול בנכסים מסוג זה, ואיש המשטרה המטפל במציאות אלה הפך למעין אפוטרופוס כללי, שהרי צריך לבדוק אם לנפטר יש יורשים, בארץ או בחוץ-לארץ, ואנו מגיעים ליורשים אפילו בחוץ-לארץ.

י. ארידור: אבל למה דרוש סעיף 28? הרי סעיפים 2 ו-6 יחולו מפילא.

י. בן-ארי:

ראשית, אין להתייחס לנכסים הנדוניים כאל מציאה, ויהיה זה מאד פיקטיבי להתייחס אליהם באופן זה. המשטרה איננה עוסקת בכל הזמן ביסוס חוקי לפעילותה בתחום זה. למעשה איננו רוצים לעסוק בכך, אלא שלשם החוק אין להמשיך הכללי חייב לספל בכל הנכסים, ולכן אנו נאלצים לקבל את הענין לידינו. על יסוד מה מטפלים אנו בנכסים אלה? לצורך זה אנו הופכים את הנכס הנכון לאבידה.

י. ארידור:

לשם כך קיים סעיף 2.

י. בן-ארי:

בסעיף 2 "כתוב" "מפוצא", בעוד שבמקרה הנדון לא נמצא הנכס, אלא הוא קיים, הוא ישנו. המשטרה פועלת על-פי חוק וגם במקרה זה היא רוצה שיהיה ביסוס חוקי לפעולתה.

י. קורן:

אני מבין שהמשטרה רוצה בביסוס חוקי לפעולתה בתחום זה, אבל למה דרוש במסגרת חוק האבידות, ולא במסגרת פקודת האפוטרופוס הכללי? אפשר להוסיף בהתחלת סעיף 2(א) את המלים "או שבעל האבידה נעדר" אחרי "מי הוא בעל האבידה", אבל אם יש צורך בתיקון נוסף, מקומו במסגרת האפוטרופוס הכללי ולא כאן. מכל מקום נראה לי שסעיף 8 אינו מסתלב בהגיון המשפטי של חוק זה, ולפי ההסבר של בא-כוח המשטרה, אינו רלוונטי.

י. בן-ארי:

בחוק האפוטרופוס הכללי יש כבר הסדר, אלא שלאפוטרופוס הכללי יש ספכות גם לא לקבל לידינו את הטיפול בנכסים.

י. גולדשמידט:

למעשה הוסמכו כאן שני סוגי ביקורת: חבר-הכנסת ארידור ואמר שהסעיף סיותר, כי מה שהוא בא לומר כלול כבר בהוראות הקודמות, וחבר-הכנסת קורן מרחיק לכת ואומר שהסעיף אמנם בחוץ, אבל לא במסגרת חוק זה, אלא במסגרת חוק אחר, מה עוד שכאן הוא מופיע כסעיף קצר, וייתכן שהמטרה רחבה יותר ופחיתת הסדר יסודי ושלם יותר בפקודת האפוטרופוס הכללי.

י. ארידור:

במסגרת חוק האבידות בחוק זה אינו אותו סוג של פירוש טכני מסויים שאין מסתמשים בו בדרך-כלל בחיי יום יום. החלק הראשון בהגדרת "אבידה" "פיטלטלין שאבדו לבעליהם", זה הפירוש הרגיל של סוג זה, ואילו החלק השני האומר "או שבנסיבות הענין יש להניח שיצאו משליטתם" אינו מה שמקובל לקרוא אבידה בחיי יום יום. לפיכך האמור בסעיף 8 חל אוטומטית לפי ההגדרה בסעיף 1.

שנית, מיותר לכתוב את סעיף 8 כדי

שאפשר יהיה לכתוב בסעיף 11(3) כי שר המשטרה יהיה רשאי להתקין תקנות לגבי מה שיעשה בנכסים האמורים בסעיף 8, כי את התקנה הזאת אפשר יהיה להתקין באמצעות סעיף 4(א). כלומר, אין צורך בסעיף 8 גם לא כדי להבדיל נכסים מסוג מסויים אחרים, אלא אפילו להגיע להבדלה זאת באמצעות סעיפים אחרים בחוק. לפי מה שאמר בא-כוח המשטרה, המטרה בסעיף זה היא להגיע להסדר חוקי, אך לדעתי הסדר חוקי קיים כבר בסעיפים 1, 2 ו-6, ולכן סעיף 8 פשוט מיותר מבחינה משפטית. התוצאה של הכללת סעיף זה תהיה בלבול, כי סעיף 8 כולל מושגים שאין להם שחר. ייצא שהמלים "או שבנסיבות הענין יש להניח שיצאו משליטתם" לא יחולו על פיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו. כלומר, בלתי-שעזב בית פלון בלי להשאיר כתובת

י. ארידור:

והשאיר שם חפצים, יחול עליו חוק זה דרך פעיף 8 ולא דרך פעיף 1. כל אדם רכיל חפץ נמצאים במקום כלשהו, אלא שלא תמיד יודעים מהו המקום. כלומר, אם עקבותיו של אדם נעלמו, הם נעלמו לגבי האדם שמחפש אותו. פעיף 8 מכניס בלבול צבילח אתהחפושג "אפוסטרופוס" לפילטלין. למה לנו כל זה?

באופן כללי - לאו שנוקא בקשר לפעיף זה - ברצוני לומר כי לעתים חושבים אנו שאנו פותרים בעיה על-ידי שאנו מתייחסים לחוקה ולתקנותיה, אולם זה לא כך, כי על-ידי שאנו פותרים בעיה אחת באופן קונקרטי אנו מעוותים כל כך את השיטתיות החקיקתית שאנו שוכרים אחר-כך מושגים במקומות שאף לא חשבנו עליהם. לדעתי, פעיף 8 מיותר.

ט. אביזוהר:

הבעיה העומדת לפנינו היא שיש תחום בו מוסדרת הפעילות באופן אדמיניסטרטיבי, אך אינה מוסדרת באופן חוקי, וזה מה שבא החוק להסדיר עכשיו. הדוגמה הטובהקת ביותר למה שרוצים להסדיר, במקום היא הפקדה של אדם עדיף שנפטר והשאיר פילטלין בחדר סגור שכר אותו סבעל הבית. האפוסטרופוס הכללי אינו מקבל לידינו את הטיפול במילטלין אלה. כיום נעשה הטיפול ידרך אותם צינורות הסטפלים באבידות. אחת מהשתיים: אם אפוסטרופוס באבידות, אין בעיה; אם אין זאת אבידה, איני רואה כל פגם בכך שאנו מוסיפים בחוק זה פעיף המחיל חלק מפי החוק על דבר הדומה לאבידה. חדר-הכנסת ארידור אומר שענין זה פכוסה ממילא בחוק, אך כיוון שיש ספק בכך אני מציע להשאיר את פעיף 8 בעינו. בהגדרה של "אבידה" יש בה שני חלקים, ושני החלקים מתחילים לבעלם קיימים, בעוד שאם מדובר באדם שנשטמן בבית העלפין אי-אפשר להתייחס אליו כאל אדם קיים, או כאל אדם שהנכס שלו נצא או לא יצא משליטתו. אפשר, כמובן לכלול קטגוריה זו בהגדרה של "אבידה" ולכתוב "או שבעליהם נעורו" או משהו פעין זה, אלא שאז נחיל על קטגוריה זו גם פעיפים אחרים שספק אם רוצים אנו להחיל אותם עליה. הדרך בה הלכה ועדת הפשנה נראית לי כדרך נכונה.

פ. ארון:

אנו מתייחסים כאן לנכסים שהאדם הפשוט ברחוב לא יאמר כי הם בגדר אבידה. נכסים שנשארו בדירה שכורה של אדם גריחי שנפטר, אין מתייחסים אליהם כאל נכסים ששיצאו משליטת מישהו. במקרה כזה בעל הבית רוצה את הדירה ואינו יודע מה לעשות עם הנכסים שבה. לו היינו מגדירים נכסים אלה כאבידה, היו חלים על כך כל פעיפי החוק, בעוד שאיננו רוצים בזה. איננו רוצים שהאדם שיפתח ראשון את הדירה והשגרה יקח את הנכסים הנמצאים בה, בין שהם יקרי ערך ובין שאינם יקרי ערך. אם כן, נכון שאין זו אבידה, אולם יש פטיכות פרשיות ולכן חשבנו שחוק זה הוא אכפניה מתאימה גם למטריה הנדונה. מוסד האפוסטרופוס הכללי אינו בנוי לטיפול בחפצים כגון מטרקים, אבל המטטרה בנויה לטיפול בחפצים כגון אלה. אם הכנסת תרצה להטיל חובה על האפוסטרופוס הכללי לטפל בכל הנכסים הללו, מובן שלא יהיה צורך בפעיף זה, אך כל עוד אין היא עושה זאת יש צורך בפעיף 8.

י. ארידור:

המבחן הוא אם נותק הקשר עם החפץ. אם בעל החפץ מתקראת הקשר אתו, החפץ יצא משליטתו, ואם לא ניתק את הקשר אתו, ברור שלא יצא משליטתו ואין הוא אבידה.

א. ירין:

ברור שיש מצב הדורש הסדר. אפשר להסדיר אותו במסגרת חוק זה, ואפשר להסדיר אותו במסגרת פקודת האפוסטרופוס הכללי. אולם לגופו של דבר זה לא ישנה הרבה, ואם כבר דנים אנו בחוק האבידות, ולא בפקודת האפוסטרופוס הכללי הטעונה גם תיקונים אחרים, אפשר להסדיר את הענין במסגרת חוק זה.

המטרה האחרונה-הכנסת ארידור הוא שהמקיסה בחדרו של הנפטר היא אבידה שסטפלים בה לפי פעיפי החוק, ועל כן הרואה אותה לראשונה הוא הזוכה בה. אולם אנו רוצים לומר בדיוק ההיפך. ייתכן שההדגשה בפעיף זה אינה כל כך נכונה. מה שבא המחוקק לומר הוא שעל הפילטלין הנדונים יחולו פעיפים 2 ו-6, ואני פסכים שאין להחיל כאן אותו חלק של פעיף 2 המדבר על חיפוש בעל הנכס. אין צורך לחפש אדם שעקבותיו נעלמו וגם לא את היורשים של אדם שנפטר, ולכן ההפניה לפעיף 2

א. ידיון:

צריכה למעט אותו חלק של סעיף 2 המדבר על חובת ההשבה. מכל מקום רצוי להסדיר כאן את ענין ההודעה למשטרה, את האפשרות למכור את המטף ולקבל כסף תמורתו עד שהאפוטרופוס הכללי או מישהו אחר יכנס לתמונה. אני מציע לקבל את סעיף 8 ולהתיר בו לסיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו או שנפטר ויורשיו אינם ידועים, והאפוטרופוס הכללי או אדם אחר המוסמך לכך עדיין אינם מטפלים בנכסיו. על נכסים אלה יחולו סעיף 2 - פרט לחלק שעליו דיברתי קודם לכן - וסעיף 6. רק הניסוח ישתנה במקצת.

אני מקבל את טענת חבר-הכנסת ארידור שאין לזנו אפוטרופוס על חפצים, אם כי טענה זו אינה לגמרי נכונה. אין צורך בטלה "מכונה". האפוטרופוס הכללי הוא הרשות הבסיסית המשפלה בענין זה, או מישהו אחר המוסמך לספל בכך, אבל בינתיים אין החפצים נשארים הפקר, אך גם אינם הופכים לאכידות בפלוא טובן הפלה על-ידי שהתופש אותם ראשון זוכה בהם. בהזדמנות זו מסדיר החוק גם את הבעיה המעשית הזאת.

היו"ר י. גולדשמידט:

טענת הפחייבים סעיף זה היא כי סן הראוי שסיטואציה מסוייפת, היוצרת מצב דופה לזה של אכידה, תוזכר בפפורש בחוק, גם אם אפשר אולי ללמוד אסמכתה לטיפול בה מתוך ההגדרה הכללית המופיעה בחוק. אני שאומר חבר-הכנסת ארידור בוא, שאם מפצים את ההגדרה בסעיף 1, מחילים מפילא את החוק גם על הנכסים הנדונים בסעיף 8.

פ. ארן: אבל אנחנו רוצים למעט הוראות מסוייפות של החוק שלא יחולו על הסיטלטלין

הנזכרים בסעיף 8.

היו"ר י. גולדשמידט:

לדעתי, השאלה העקרונית בה צריכים אנו להכריע היא אם חלק זה של המסגרת מחייב קבוצה מפורשת בחוק שהוראות סעיפים 2 ו-6 יחולו עליו. אם אנו אומרים כי ראוי שחלק זה יוסדר מפורשות בחוק, עומדת לפנינו הצעת חבר-הכנסת קורן שהסדר זה ייקבע במקודת האפוטרופוס הכללי, ולא בחוק זה.

לדעתי, השאלה החלת סעיף 2, באשר שיש להחיל אותו רק בחלקו. אולי יהיה זהיר יותר להוסיף בסעיף 8 "בשינויים המחוייבים" במקום לפרט איזה חלק מסעיף 2 יחול או לא יחול.

א. ידיון:

אפשר למצוא ניסוח מתאים.

היו"ר י. גולדשמידט:

מה באשר לסעיף 5?

א. ידיון:

המטכת של סעיף 5 אינה מתחילה לפעול, כי גם סעיף 4 איננו חל. מדובר רק על הבטחת החפצים האלה בפני אבדן או גזילה.

היו"ר י. גולדשמידט:

אם כן, מי יזכה ברכוש זה?

א. אנקוריין:

לפי חוק הירושה, הסדינה.

היו"ר י. גולדשמידט:

אם לא יחול סעיף 4, למי יהיה הרכוש, לפדינה או לפוצא? לא יהיה זה נכון לומר שמדובר תמיד כדברים חפרי ערך, כגון פסק. מדברי סר בן-ארי לא היה ברור בדיוק מה התחום של המשטרה ומה התחום של האפוטרופוס הכללי. השאלה היא אם יש לאפוטרופוס הכללי חובה מסטוטורית לספל בכל חפץ שנשאר ללא בעלים.

פ. ארן:

יש לו סמכות לספל בכך.

היו"ר י. גולדשמידט:

האם יש הוראה האומרת בנידור פתי חייבת המשטרה להיכנס לענין, או הוראה האומרת כאילו מקרים רשאי האפוטרופוס הכללי להעביר את המטפול במקרים אלה, עם כל הפשתמע לגבי הבעלות העתידה להיות?

ט. ארן:
לפי פקודת האפוסטרופוס הכללי רשאי האפוסטרופוס הכללי לקנות אחיזה בנכסים והוא רשאי לא לקנות אחיזה בהם.

י. בן-ארי:
לא זכור לי הפעיף המדוייק בחוק האפוסטרופוס הכללי, אבל ברור לי שהאפוסטרופוס יכול לשרב לקבל את הטיפול בנכס פסויים. בפקודת המשטרה יש פעיף מעין קונסטרוטיבי האומר פה תפקידיה ושמכויותיה של המשטרה. אחד מפעיפי המשנה בפעיף 5 לפקודה קובע כי אחד מתפקידיה של המשטרה הוא לקבל רכוש או מציאה שאין עליהם תובעים. אם כן, אם נפטר אדם ואין מי שיתבע את נכסיו, המשטרה צריכה לקחת את הענין לידיה באופן שנקבע. עד עכשיו פעלנו לפי התקנות שהתקין שר המשטרה, וזו הבעיה, שהרי לא די בתקנות, אלא דרוש גם חוק.

לפי אותו פעיף שהתייחסתי אליו חייבת המשטרה להבטיח רכוש. במקרה שאדם צריך להפטר והוא לא יכול לרכוש בדירה חוברת /הדירה ומלביקה הודעה שאין לנגוע ברכוש. אחר-כך היא מתחילה לחפש את היורשים. במקרה שבעל הדירה לוחץ ורוצה לקבל את הדירה ליחצו, ואז פניעים את דיליגנציה הפדר שהיא אחראי לרכוש הנמצא בדירה ולאחר שהוא מתחייב התחייבות פסויים אנו מוסרים לידיה את הדירה. אחר-כך מתחילה הבעיה פה לעשות עם החפצים הללו. אין זה הגיוני לראותם כפזיאה, אפילו בדרך הפיקטיבית ביותר. בדרך-כלל אנו מוציאים אותם לפכירה פומבית, ונשמרת הזכות לפי ששכא כעבור שנה או שנה-וחצי לקבל את הרכוש אם טרם פכרנו אותו, או את תפורתו. בפשך כל השנים הרגשנו שאנו פועלים בענין זה ללא הסדר חוקי, וזה פה שאנו רוצים להסדיר עכשיו. אין פחלוקת שאנו חייבים לפעול בענין זה, כי לפי פקודת המשטרה חייבת המשטרה להבטיח רכוש, אלא שדרוש הסדר חוקי.

י.ה. קלינגהופר:
האם נבדק היחס בין ההוראה בפעיף 8 לבין פעיף 17(א) לחוק הירושה (קורא את הפעיף)?

ט. ארן:
אם יוכח שאין יורשים, הפדינה היא היורשת.

י.ה. קלינגהופר:
כלומר, השלב בו יורשיו של הנפטר טרם ידועים עדיין אינו בגדר "באין יורש" לפי פעיף 16 ככתוב בפעיף 17(א) לחוק הירושה, כי באין יורש הפדינה היא היורשת. אני מבין שבפעיף 8 מדובר בבעלות אחרת, ולא בבעלות הפדינה. אם המוצא קיים את החובה, הוא הופך לבעלים כעבור זמן פסויים.

א. ירון:
לא זה פה שמוצע, אולם אענה על זה אחר-כך.

היו"ר י. גולדשמידט:
גם אני שאלתי מדוע לא יחול כאן פעיף 4.

י.ה. קלינגהופר:
לא נראה לי כלל שפעיף 4 יחול לגבי אבידות פסויים ולגבי פוג אחר של אבירות לא יחול. אולי מוטב לשקול איזה הסדר אחר.

פ. ביבי:
אבל בפעיף 8 לא מדובר על אבידה.

י.ה. קלינגהופר:
אם לא מדובר באבידה, למה להכניס ענין זה לחוק השבת אבידה? ישנו חוק הפיטלסלין, למשל. לא הייתי מייעץ שפעיף כזה שאינו דן בכלל באבידות ייכלל בחוק השבת אבידה. ענין זה צריך לבוא על סידורו בחוק אחר.

א. אנקוריון:
אני מבין שלהלכה אין רכושו של נעדר שונה מרכוש שאנד, אבל לפעשה נכס של נעדר ודאי שלא אבד, אלא נשאר ללא בעלים. לכן נראה לי שמבחינה מעשית רצוי שפעיף 8 יישאר בחוק. יש טעם לא לגביל את פעיף 4 על פוג הנכסים הפוזכרים בפעיף 8, כי אם נפטר אדם נחשקיר נכסו ואין יורודעים מי יורשיו, צריכים לחפש את היורשים וייתכן שאלה יימצאו באחד הימים. לכן אין זה הגיוני לומר שבאחד הימים בעל הדירה, למשל, יהיה אוטופסית לבעל הרכוש. מדוע יהיה הוא היורש? על אכנוש זה חלים חוק הירושה וחוק האפוסטרופוס

א. אנקוריון:

הכללי. על כל פנים יש מי שיכול לדאוג לרכוש זה, ואין לראותו כפציאה שמישהו יכול לזכות בה באופן מקרי.

אנו מדברים על מקרה שאדם נפטר והשאיר רכוש בחדר שכור. באותו רגע אין יודעים מי היוורשים, אבל ברבות הימים יכולים להימצא יורשים ולתבוע את הרכוש. היינו יכולים לומר שאפשר אולי להשאיר מקרה זה לחוק הירושה או לחוק האפוטרופוס, אבל למה לנו לנהוג כך, רק בגלל שאנו קוראים לחוק שלפנינו "חוק השבת אבידה"? האם סעיף 8 כל כך מפריע לנו? שמענו שיש הסטוריה לסעיף זה. הוא הוכנס לחוק, כי כפי שאומר פר בן-ארי המסורה דואגת למקרים מסוג זה. היא סוגרת את המקום, מטביעה חותמת ומנסה למצוא את עקבות בעל המיטלטלין. בעצם כאן באה לידי ביטוי הדאגה המיידית לרכוש שכזה. לכך דואג החוק. ופה באשר לזכות? לזכות יימצא גואל בחוקים אחרים. לדעתי, ברור מדוע לא צריך לחול סעיף 4 במסקרה הנדון, שהרי לפי סעיף 4 המוצא יכול לזכות בנכס, ואילו כאן שום מוצא אינו יכול לזכות בו. את סעיפים 2 ו-6 כן צריך להחיל ולכן אני בדעה שצריך להשאיר את סעיף 8.

ב. אביזוהר:

לדעתי, יש לכלול סעיף זה בחוק דווקא משום הפסיקות שהיו לחלק מחברי הוועדה בקשר לסעיף 4. אם צודק חבר-הכנסת ארידור בהנחתו, הרי סעיף 4 חל על המיטלטלין הנדונים, וזה דבר שאין הדעת סובלת אותו. לא ייתכן שהדירה על הרכוש שבה תעבור לרשות בעל הבית אשר גילה ראשון את העובדה שאין יורשים. על-ידי שאנו אופרים כי סעיפים מסויימים חלים על מיטלטלין אלה אנו אופרים כי סעיפים אחרים אינם חלים עליהם. אולם נראה לי שיש להוסיף בסעיף 8 את המלים "בשינויים המחוייבים", כי ככל שמעיינים יותר בסעיפים 2 ו-6 רואים שיש בהם דברים שאינם תואמים במפורש את המצב הנדון. אם כן, אחת מהשת"ים: או שנתאים סעיפים מיוחדים לסעיף 8, או שנוסיף לפחות את המלים "בשינויים המחוייבים".

ג. ידני:

אני מסכים למה שאמר חבר-הכנסת אנקוריון. יש כאן שתי סוגיות: יש אבידות פרופר העוברות לידי המוצא, וזה החלק העיקרי של החוק, ויש נכסים שבעצם אינם אבידות כי הקונסטלציה הפוכה: לא הם אבדו לבעליהם, כי אם בעליהם אבדו להם, ועליהם לא חל לא סעיף 4 ולא סעיף 5, אלא חוקים אחרים קובעים מה יהיה עליהם, ביניהם סעיף 17 שהוזכר על-ידי חבר-הכנסת קלינגהופר. אם בסופו של דבר לא יהיו יורשים, המדינה תירש את המיטלטלין, אבל בשלב הנדון אין יודעים בכלל אם יש יורשים ובינתיים המטרה לפנוע היעלמות המיטלטלין האלה ולהסדיר את שמירתם באופן זמני. לזה פיועד סעיף 8, ואני חושב שהוא רצוי.

כבר הצעתי מספר שינויי נוסח לגבי בסיפה של סעיף 8. אין אפוטרופוס למיטלטלין. אני טוכן לקבל גם את הצעת חבר-הכנסת אביזוהר להוסיף את המלים "בשינויים המחוייבים", אף-על-פי שאין כמעט שינויים מחוייבים. אבל נכון שצריך למעט את חובת ההשבה לפי סעיף 2, כי יוצאים ידי חובה על-ידי הצעה לפשטרה לזכירת המיטלטלין לה לעל-פי דרישתן ואין צריכים לחפש את הבעל. יכול להיות שזה טובן סמילא מתוך הקונסטלציה הזאת, בלי שצריך למעט את הפרט הזה באופן מפורש, אך עוד נדון במיוחד בפרטי הניסוח.

ד. ארון:

בסעיף 13(2) אנו מבטלים את סעיף 94(6) לפקודת המשטרה. פר בן-ארי הזכיר את הסעיף המדבר על מציאות ועל נכסים שאין להם תובעים. אם נוציא את סעיף 8 מהחוק, לא נוכל לבטל את פיסקה (6), כי אותו חלק לא יהיה מכוסה בחוק זה.

ה. גולדשמידט:

אנו צריכים להכריע בשאלה אם חוק זה יסדיר גם מקרים הדומים למקרי אבידה ויחיל עליהם סעיפים 2 ו-6. ברגע זה אנו מצביעים רק על העיקרון ועוד נקבל את סעיף 8 בנוסח חדש.

ה צ ב ע ה

ההצעה להשאיר את סעיף 8 בחוק, עם שינויי הנוסח שנתקבלו - נתקבלה

הסתייגות: לחבר-הכנסת ארידור,
לחבר-הכנסת קורן.

זכות הסתייגות: לחבר-הכנסת קלינגהופר.
צנברנקל ניסוח יפתוקן של סעיף 8.

היו"ר י. גולדשמידט:

סעיף 9

פ. ביבי:
בחובת הכחולה דובר רק על מאסר, ואם כי לפי חוק דיני העונשין כולל מאסר גם קנס, מצאה ועדת המשנה לנכון לכלול במפורש בסעיף קנס בגובה 2,000 לירות.

י.ה. קלינגהופר:
יש שני סוגי תקנות: תקנות לפי סעיף 4(ג), עם סטיות מהאסור בסעיף 4, ותקנות ביצוע לפי סעיף 11. בסעיף 9 כתוב "לפי חוק זה". האם פלים אלה כוללות גם עבירה על הוראת תקנות? אני רק רוצה שחברי הוועדה יהיו ערים לנושא זה. בדרך-כלל כשכתוב "לפי חוק זה" מפרשים שזה בא לרבות גם תקנות.

פ. ארון:
אבל לפעשה התקנות הן רק בתחום האזרחי-האדמיניסטרטיבי.

י.ה. קלינגהופר:
סר ארון אומר שאין זה נובע לעניינים פליליים. אין כאן איסורים ואין כאן 4(ג) אנו פותחים פתח גם לקביעת איסורים. יתר על המידה. רציתי רק שחברי הוועדה הטלת חובות, אבל ייתכן שבסעיף אולם איני רוצה לפתח אפשרות זו יהיו ערים לענין זה.

היו"ר י. גולדשמידט:
מן הדין היה שתהיה הכרעה בענין זה. אולי המקום המתאים לכך הוא פקודת הפרשנות.

ח. צדוק:
יש לי ספק אם המלים "הפוטל עליו לפי חוק זה" בקונטקסט הפלא כוללות גם את הפוטל עליו לפי התקנות, אבל גם אני מסכים שלא אגב חוק זה לפתור את הבעיה. איני רואה מה יכולות להוסיף כאן התקנות מבחינת חיובים.

י.ה. קלינגהופר:
לפי סעיף 11 רשאי שר המשטרה, בהתייעצות עם שר המשפטים, לקבוע (1) מה ייעשה באבידה שהפדינה היתה לבעלה... (3) מה ייעשה בנכסים האסורים בסעיף 8. כאן ניתנת לו סמכות לקבוע גם חיובים.

ח. צדוק:
אני חושב שאלה חיובים אדמיניסטרטיביים.

היו"ר י. גולדשמידט:
אין ספק שיש כאן גם הוראות מהותיות. אם האבידה היא שטר חוב, למשל, והוא יפקיע את הכותף הפוזא בענין זה, זה כבר תביעה קביעה מהותית, לזכר זכויות, ולא קביעה אדמיניסטרטיבית.

פ. ארון:
אבל זה בתחום המשפט האזרחי, ולא הפלילי.

היו"ר י. גולדשמידט:
לכל הדעות איננו יכולים לפתור בעיה זו במסגרת החוק הנדון, אבל באזני באי-כח משרד המשפטים אני אומר-ביחוד סוגיית שטן הראוי שלא-ישרור ספק לגביה. זו בעיה החוזרת בהרבה מקומות.

י.ה. קלינגהופר:

אם רוצים לקבוע כעבירה רק הפרת חוק זה, צריכים לכתוב: "מי שאינו מקיים את המוטל עליו בחוק זה". הלא אם לא נקבע בתקנון סעיף עונשין מיוחד חל סעיף 16 לפקודת הפרשנות, כלומר, זה לא יהיה הפקר מבחינת דיני העונשין. אולם נשאר ברגע זה את הנוסח "לפי חוק זה" ונראה כי צד יפול דבר.

היו"ר י. גולדשמידט:

על כל פנים הפירוש שאנו מקבלים כאן הוא שהמלים "המוטל עליו לפי חוק זה"

אינן כוללות את התקנות.

הנחלט:

לאשר את סעיף 9.

סעיף 10

פ. ביני:

ועדת המשנה החליטה להשמיט את הפסקה שהופיעה בחוברת הכחולה ושאלה: "בכל אשר נוגע לאבידות שנמצאו בתחום שיפוטה של הרשות המקומית". יכול להיות שאדם הגר בתל-אביב מצא אבירה באילת. שיפוט שהרשות המקומית תטנה אותו אדם לאילת, כי שם מצא את האבירה. פשוט כך החלטנו להשמיט פסקה זו.

י. בן-ארי:

התעוררה בעיה אם לא רצוי לנסח את הסעיף ה זה בצורה קצת יותר גמישה ולהתייחס לא רק לרשויות מקומיות, אלא לעוד גופים ציבוריים ששירות של השבת אבידות הוא חלק אינטגרלי של כלל עסקיהם. חברת "אל-על", למשל, לוחצת עלינו במשך כשלוש שנים לאפשר לה טיפול עצמאי באבידות, והימה גם התכתבות בעניין זה. "אל-על" טוענת שיש הסדר ביין-לאומי וצריכה אייבת לטפל בנושאים הללו ויש לה גם הוצאות. הרי מפקידים אצלה חבילות, וקורה שחבילות הולכות לאיבוד. סוג אחר של הפצים ההולכים לאיבוד אלה הפצים שהנוסעים לוקחים עימם למטוס. צריך גם הבחנה כי לפעמים יש טפחות לצפוף לל חפץ ולראות אם אין הברחה, ולפי החוק הוא רשאי לבצע מכירות בקי שווה המשטרה כאשר מדובר בפציות שבעליהם לא נתגלו. חברת "אל-על" רוצה לא להיות תלויים במשטרה, היא איננה מחפשת ררוחיים. להיפך, היא אוהדת שיש לה הפסדים גדולים, וצו בעגה של כל חברות התעופה.

לאור זה חשבתי שפן הראוי שוועדה זו תדון בשאלה אם אין זה רצוי להקנות לגופים מעין אלה קונצסיה מסויימת ולפקוח לדבר בחוק על "רשות מקומית" להתייחס לגוף ציבורי אחר שייקבע לפי שיקול דעתו של מישהו. אולי רצוי להשאיר פתח מסויים, שאם יש הצדקה לכך, תימסר לגופים אלה הסמכות לטפל באבידות טיפול עצמי. כך יימצא הסדר לבעיה זו בחוק שלפנינו, ולא בצטרך לחוקק חוק חדש.

ד. ארזי:

בוועדת המשנה הפניתי את תשומת לב הוועדה לפיטקה האוהרת שבבגשה הסכמת הרשות המקומית. אני חושש מדרושה זו, כי אם לא נחייב את הרשות המקומית בעניין זה, יתברר שיהיו הרבה רשויות מקומיות שלא ירצו לקבל על עצמן את הסמכויות. אני חושב שדי בהסכמת שר הפנים. הרי שר הפנים מכיר את הרשויות המקומיות, ואם הוא מאציל את ההסכמות לאחת מהן, חזקה עליו שהוא יודע מה שהוא עושה. כלום משרד הפנים אינו יודע אם רשות מקומית מסויימת יכולה או לא יכולה לקבל על עצמה את התפקידים הללו? בוועדת המשנה דובר על כך שהמשטרה משתדלת לפעמים לחסל מהר את שלאי האבידות שברשותה, כי אין לה די מחסנים. לכן רצוי לאפשר העברת העניין לטיפול של רשות מקומית, ושום כך אני חושש שהתביעה כי תהיה הסכמה של הרשות המקומית עלולה לשמש מכשול בניצוח סעיף זה.

א. ירינו:

בחוברת הכחולה הוצע שתהיה אפשרות לאצול סמכויות אלה רק לרשות מקומית שהסכימה לכך. לא רצינו להטיל על הרשויות המקומיות תפקידים שאינם בגדר התפקידים המוניציפליים הבסיסיים שלהן, אלא רצינו רק לאפשר למשטרה להגיע למעין הסכם עם עירייה מסויימת ולהניע אותה לקבל על עצמה את הטיפול באבירה. אין כל כוונה ליצור כאן אמצעי שיאפשר להטיל על העיריות תפקידים שאין מוכנות לעסוק בהם. זה עניין וולונטרי, אולם הוא צריך להיות מעוגן בחוק, כי גם אם יש הסכמה של הרשות המקומית, דרוש סעיף כזה בחוק כדי שתוכל לבצע את הדבר. לא ראינו מקום להרחיק לכת ולהטיל את התפקיד על הרשויות המקומיות גם בגד רצונן.

א. ידין:

לנקודה שהעלה פר בן-ארי - נקודה זו אינה מופיעה במפורש בחוק זה. גופים הפועלים בתחום הבין-לאומי והמחוייבים להיות חברים באיגודים ובאמנות בין-לאומיות המסדירות את הענין הנדון - אני שבור שיש ענין להקנות להם עצמאות דומה לזו שאנו מקנים כאן לרשויות המקומיות. אולם נראה לי שההצעה הקונקרטית להוסיף כאן גופים ציבוריים לפי צרכי המדינה לכת. לא חשבנו שצריך לאפשר, לפשל, ל"דן" או ל"אגד" או אף ל"ארקיע" לבנות איזו פטגרת עצמאית בענין זה, כי בכך עלולים אנו לפצל את הטיפול באמידות בין גופים רבים: בתי-חולים, ואיני יודע לין אילו-פוסדות נוספים. מפני זה הצעתי היא לומר, במקביל לפעוף בדבר הרשויות המקומיות, כי שר המשטרה רשאי, בהסכמת שר התחבורה, לאצול באותו אופן מסמכויות המשטרה לגוף העוסק בתובלה בין-לאומית. אינני יודע אם זה הניסוח המדוייק, אבל על כל פנים צריך שיודגש העיסוק הבין-לאומי של הגוף. גם במקרה זה צריכה להיות הסכמת שר התחבורה, מצד אחד, וכמובן, הסכמת הגוף עצמו, מצד אחר. ברור שאי-אפשר לאצול את המסכויות בלי הסכמת אותו גוף.

י.ה. קלינגהופר:

אניני יודע אם עמד לצגד עיני המנסחים פעיף 31(ב) לחוק יסוד: הממשלה, או שפא חשבו עדיין בקטגוריות שמלפנינו קבלת חוק זה. בחוק יסוד: הממשלה נקבעה מסכות כללית של שרים לאצול-מסכויותיהם, אלא אם כן שסתמעת כוונה אחרת. אני מפנה את תשומת לבכם לפעיף 31(ב) לאותו חוק (קורא את הפעיף) המדבר על עובד ציבור בדרך-כלל, וזה כולל גם רשויות מקומיות וכל מיני עובדי ציבור, וכן לפעיף קטן (ה) באותו פעיף (קורא את פעיף קטן (ה)). המצב שסתבך עקב כך שהחוק הפונה לפנינו עכשיו אינו מדבר על אצילת מסכויות של שר המשטרה, למעט אותן הוראות המקנות לו את המסכות להתקין תקנות. כאן מדובר על אצילת תפקידים של המשטרה כגוף, ולא של שר המשטרה, וזה חריג מהמקובל בלשון התחיקות שלנו. בדרך-כלל המסכויות הן של שרים או של עובדי ציבור מסויימים, כגון פנכ"לים או מנהלי אגפים במשרדי ממשלה וכיוצא באלה, אבל לא של גופים אנונימיים, כגון משטרה.

אם כן, השאלה צראשונה שאנו צריכים להשיב עליה היא אם בענין זה מסכויות המשטרה ותפקידיה כמוהם מסכויות שר המשטרה ותפקידיה.

אני מבקש שנבהיר פוגיה זו כדי שנודע אם יש או אין אפשרות לאצול מסכויות לפי חוק זה.

ח. צדוק:

ממה נפשך? אם המסכות הזאת לאצול לפי חוק יסוד: הממשלה חלה על מסכויות המשטרה, הרי אנו קובעים כאן במפורש דבר אחר. כלומר, לא רק שסתמעת מכאן כוונה אחרת, אלא יש כאן כוונה אחרת מפורשת.

י.ה. קלינגהופר:

לגבי רשויות מקומיות או לגבי עובדי ציבור אחרים?

ח. צדוק:

אם במסכות של השר אינה חלה על המשטרה, אין בעיה. אם כן, בשני המקרים אין בעיה.

י.ה. קלינגהופר:

במקרה הראשון אני רואה ספק פשוטים.

ח. צדוק:

במקרה הראשון הבעיה תתעורר כשירצה שר המשטרה לאפעיל את המסכות מעבר לפה שנאמר במפורש בפעיף זה. אם כן, עוד חזון לשועד.

י.ה. קלינגהופר:

אפשר לפרש כך: ההוראה בקשר לעובדי ציבור אחרים לפי פעיף 31 במקומה עומדת. פעיף זה בא לומר, שאם רוצה השר לאצול-מסכויות המשטרה לרשות מקומית, דרושה גם הסכמה של שר הפנים וגם הסכמה של הרשות המקומית, אולם אין זה שולל משר המשטרה את האפשרות להעביר מסכויות לעובדי ציבור אחרים, ובמקרה שהוא אמנם עושה כך, אין הוא זקוק להסכמות האמורות.

י.ה. קלינגהופר:

במקרה זה אין כוונה אחרת משתמע.

במקרה השני שהעלה חבר-הכנסת צדוק אני פסכים שאין בעיה. אם המשטרה והשר הם אמנם שני גופים שונים, כי אז סמכויות המשטרה אינן סמכויות של השר, ואין בעיה.

פ. בן-פורת:

אני בעד זה שעייף 10 יישאר כניסוחו ושתידרש הסכמה של הרשות המקומית. נ מבחינה פורפולית יכולה הכנסת להחליט מה שהיא רוצה, אבל מבחינה מעשית יודעים אנו בפני אילו קשיים עומדות הרשויות המקומיות כאשר הכנסת מטילה עליהן חובות בחוק בלי להיוועץ בהן תחילה. איך יוכל שר הפנים לאצול סמכויות המשטרה לרשות מקומית בלי להיוועץ בה? נוסף לכך יש לזכור שמחנות המשטרה אינן כנוצרות במקביל לתחום השיפוט של הרשויות המקומיות, ואם יש, למשל, שלוש-ארבע רשויות מקומיות ותחנת משטרה אחת, תקשה הרשות המקומית מדוע הטיל השר את התפקידים עליה ולא על שאר הרשויות המקומיות. שר הפנים יודע את החלוקה ויודע מה אפשר להעמיס. ייתכן שיאמר לשר המשטרה כי אם הוא רוצה להטיל את התפקיד על רשות מקומית מסוימת עליו לתת לה תקציב. אני מציע להשאיר את העיף-כפוף שהוא.

היו"ר י. גולדשמידט:

אני מצטרף לדברי חבר-הכנסת בן-פורת ופתוח כך איני נוטה להרחיב את העיף לא לפי הצעת פר בן-ארי ולא לפי הצעת פרופ' ידין. "אל-על" תחופה הוא תחבורה אווירית, ואילו בתחבורה הימית ישנן צי"ם וחברות אחרות. על-ידי הצעות אלה עלולים אנו להיכנס לסבך שלא נוכל לצאת ממנו. אולי אחרי שנראה איך פועל החוק נעשה משהו בנדון.

ח. צדוק:

האם "אל-על" מתייחסת להסדר בין-לאומי?

א. ידין:

"אל-על" טוענת שיש הסדר בין-לאומי לפיו כל חברה מטפלת באבידות בתחומה.

ח. צדוק:

ברור לי שאם נפתח פתח ל"אל-על" נצטרך לפתוח אותו פתח, לפחות מבחינת הצורה החיצונית, לכל חברות התעופה. ייתכן שחברת תעופה אחרת בישראל אין לה סידורים בענין זה והיא לא תבקש טיפול עצמאי באבידות. בכך מרחיבים את העיף יתר על המידה.

פ. ארן:

דבר בשאלה זו דיון פנימי לפי בקשת יושב ראש ועדת המשנה. לדעתי, יש קצת אי-הבנה בקשר להצעה. אם נכתוב עיף כפוף על-ידי פר בן-ארי, פירוש הדבר יהיה שאם אדם מצא חפץ ברחוב יפוף, למשל, הוא יוכל לצאת ידי חובתו על-ידי שהוא יספור אותו ל"אל-על". בדקנו ענין זה באמנות בין-לאומיות. החברות רצו אותן הסמכויות שאנו נותנים להן בתוך החוק. האפשרות לשפור על האבידות ורק להודיע עליהן למשטרה ניתנת בחוק זה. כן ניתנת האפשרות לכפות הוצאות אלה אם לא נמצאו הבעלים. אולם לא ייתכן לעשות את חברת "אל-על" או חברה אחרת לרשות מוסמכת שאדם המוצא אבידה יוכל לשפור לה אותה ולצאת בכך ידי חובתו.

י. בן-ארי:

כל ההתכנות הזאת בין "אל-על" לבין המשטרה מכבידה עלינו.

היו"ר י. גולדשמידט:

אני חושב שהנימוק העיקרי הוא זה שלאזרח צריכה להיות כתובת ברורה. אם אדם אינו זוכר בדיוק היכן איבד את החפץ, מוטב שתהיה כתובת אחת שיוכל לפנות אליה בנדון, ולא שיהיו הרבה מורשים לספל באבידות. מוטב שתהיה כתובת אחת: המשטרה. נצביע על ההצעה לקבל את עיף 10 כפוף שהוא.

ה צ ב ע ה

ההצעה לקבל את עיף 10 כפוף שהוא - נתקבלה

הסתייגות: לחבר-הכנסת קלינגהופר.

אני רוצה לשקול הוספת סעיף קטן
שיבהיר את ההוראה.

י.ה. קלינגהופר:

(ב) חוק יסוד: הכנסת (תיקון) - של חברי-הכנסת: ס. ביבי, מ. בן-פורת, מ. ברעם, צ. גרשוני, א. עופר, ח.י. צדוק, י.ש. שפירא

קיבלתי שתי בקשות לרוויזיה: קודם כל
מצד חבר-הכנסת אביזוהר ואחר-כך מצד
חבר-הכנסת צדוק. הם ביקשו שהוועדה תרשה להם להציע שינוי החלטה קנדמת
שקיבלנו ביום רביעי שעבר.

היו"ר י. גולדשמידט:

הכוונה להצבעה חוזרת.

ס. בן-פורת:

היום נחליט רק על מתן רשות לרוויזיה
ודק ביום רביעי נקיים הצבעה על עצם
הענין, היינו אם להכין את ההצעה לקדימה ראשונה או להציע למליאת
הכנסת להוריד אותה מסדר-היום. כך יידעו פראש-כל חברי הוועדה על
ההצבעה.

היו"ר י. גולדשמידט:

ה צ ב ע ה

- 9 - בעד רוויזיה
- 2 - נגד
- 3 - נמנעים

בקשת הרוויזיה נתקבלה

(ג) חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וכהונתו)

ח. צדוק:

הערה לסדר - הנוסח הסופי שיונח
לפני הוועדה ביום ד' הוא נוסח להגשה
לכנסת. אם חבר בוועדה יהיה סבור שפרט מסויים בנוסח אינו מבטא בפדוייק
מה שסוכם, אפשר לדון על כך, אבל אין זה נוסח שאנו באים לדון בו
עכשיו לפרטיו ולאשר אותו.

היו"ר י. גולדשמידט:

אני מסכים לכך. חבר-הכנסת קלינגהופר
העיר כי לאחר קבלת השינוי שהציע
בשעתו חבר-הכנסת עופר קשה לראות אם אין לכך השלכות על סעיפים אחרים
והוא ביקש שהיועצים המשפטיים יפקחו עיניהם ואם יראו שיש צורך בשינוי
מהותי, יעירו על כך. רק אם חברים בוועדה ימצאו לנכון להעיר על שינוי
מסוג זה יהיה מקום לדון על כך. העתקת סעיפים מפקודת העיריות לכאן אינה
שינוי מהותי, כך שאני מקווה כי לא יהיה יסוד לקיים דיון מהותי בנוסח
שלפנינו, אלא רק נאשר בעברתו למליאת הכנסת.

הישיבה ננעלה בשעה 11.00.